

Іван Степанович Олексюк – травматолог від Бога, Людина, соратник, друг

30 липня відійшов у вічність відомий не лише на Буковині травматолог Іван Степанович Олексюк. Лікар від Бога, як казали про нього пацієнти, він тисячі з них поставив на ноги.

Уродженець села Суховерхів Кіцманського району, 1973 року Іван Степанович закінчив Чернівецький медичний інститут. Протягом 1973 – 1974 рр. навчався в інтернаті на базі Сторожинецької ЦРЛ. З 1974 по 1976 р. працював травматологом у Кіцманській ЦРЛ. З 1976 по 1987 рік він – ортопед-травматолог Чернівецької обласної клінічної лікарні. У 1985 році захистив кандидатську дисертацію, відтак з 1987 р. він є асистентом кафедри травматології, ортопедії та нейрохірургії Буковинського державного медичного інституту, а з 1996 року став доцентом цієї ж кафедри. Травматолог вищої атестаційної категорії, автор 87 наукових праць, 9 патентів та 32 раціоналізаторських пропозицій. Був відзначений Почесною грамотою Міністра охорони здоров'я України.

Такими є скупи рядки офіційної біографії І. С. Олексюка. Повніше про те, яким він був фахівцем, товаришем, людиною схотіли поділитися його колеги та друзі.

**Василь Василов,
завідувач
травматологічного
відділення Чернівецької
обласної клінічної лікарні,
заслужений лікар України**

- Для пацієнтів і всього нашого відділення передчасна смерть Івана Степановича – це непо-

жню дружбу стосунки переросли, відколи почали працювати в одному відділенні обласної лікарні, тобто, більш як вісімнадцять років тому. Коли очолив це відділення травматології й ортопедії, то, відверто кажучи, ортопедію знав не дуже й Іван Степанович у всьому мені допомагав. Досвідчений травматолог він щедро ділився своїми знаннями і набутками з молодшими колегами, завжди був готовий шось підказати,

закоханою у свою професію. Хоча він мав серйозні проблеми зі здоров'ям (мав кілька стентів, а попереду чекало шунтування), роботу не покинув. Навіть в останній день життя провів кілька операцій. Хто знав, що він буде останнім... В його особі втратив не лише мудрого колегу, вчителя і наставника, але й справжнього друга. Міг довіритися йому як собі самому. Не раз ділився з Іваном

йомив мене з буковинськими звичаями, вчив бути буковинцем.

Ще коли були молодими, то разом брали участь у вокальному ансамблі лікарні. Ходили на репетиції, їздили на виступи, навіть отримували грамоти за перемогу у конкурсах самодіяльності.

**Олександр
Шайко-Шайковський,
професор ЧНУ, доктор
технічних наук**

тими. У співавторстві з ним та з В. Василівим випустили наукову працю у Німеччині, мали публікації у Польщі, Ізраїлі.

І. С. Олексюк був глибоко порядною людиною і надійний, мов скеля. Ніде правди діти, та у професійному середовищі спеціалісти не діляться своїми ідеями, побоюючись плагіату. З Іваном Степановичем міг без остраху обговорювати все, що завгодно. Знав, що жодне слово не вийде за межі нашої розмови. А це, повірте, промовиста річ.

Познайомився з ним завдяки Івану Михайловичу Рубленку, коли той писав докторську і потребував консультанта з біомеханіки. Через Рубленка познайомився з багатьма травматологами, у тому числі – з Олексюком. Потім доля звела нас іще й іще. Коли ближче дізналися один про одного, знайшли багато спільних точок дотику, почали співпрацювати. З Іваном Степановичем це було напрочуд легко. Він розумів мене з півслова і навіть без слів. З часом професійна співпраця переросла у приятельські й дружні стосунки, ми почали дружити сім'ями. Не раз бували удвох у різних компаніях. Помітив, що Іван Степанович міг бути, так би мовити, лакмусовим папірцем, бо ніколи не сходився з недобрими людьми. Натомість сам був дуже світлим і позитивним. Тонкий психолог, він умів доречним жартом розрядити напругу, був ніби громовідводом. Не знаю англійців, гумор котрих називають тонким, але в Олексюка він був саме таким. У будь-

правна втрата, яку, мабуть, ще не вповні усвідомили, та котра про-

Іван Степанович не побоювався, як тепер кажуть, виплекати собі

Степановичем тим, що й удома не розкажеш. Знав, що підтримає і порадить.

**Анатолій Левицький,
колишній завідувач
урологічного відділення
обласної лікарні,
заслужений лікар України**

- Дуже шкода за Іваном Степановичем, бо міг ще працювати не один рік. Знав його понад 40 років, з тих пір, коли 1975 року прийшов на роботу до обласної лікарні. Хоча працювали у різних відділеннях, та постійно спілкувалися, обмінювалися думками, питали поради. Коли ще був простим лікарем відділення, то мене, приміром, він запитував, чи варто йому пристати на пропозицію писати дисертацію.

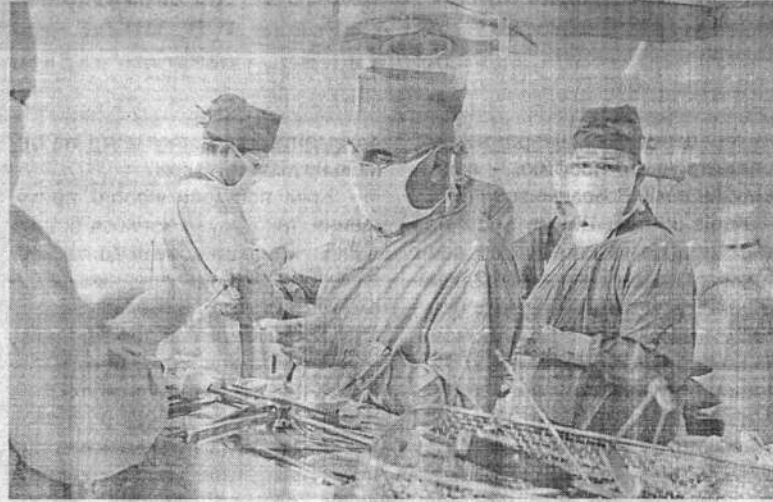
Майже щодня пересікалися в операційній, адже тими роками наші відділення мали поєднані операційні. Якщо мали небагато операцій, а у травматологів був завал, то вступали їм свою, або ж – навпаки. Значно пізніше, коли урологічне відділення отримало власну операційну, то спілкувалися мимоволі не так тісно, хоча й немало.

Він належав до дуже світлих, позитивних людей. Компанійський і товариський, Іван Степанович був гарний шуткар, весь час розповідав якісь веселі байки, анекдоти, піднімав настрій. Про свої ж болі та турботи не говорив, хоча мав серйозну хворобу, та ніколи не скаржився.

Оскільки він був родом із Суховерхова, що на Кіцманщині, а я – із Хмельниччини, то Іван зна-

- Смерть Івана Степановича Олексюка наче обрізала мені крила. Були з ним не лише однорідцями і співавторами багатьох запатентованих винаходів та розробок, але й щирими друзями. Разом творили, підказували один одному ідеї, коригува-

якій ситуації з Іваном Степановичем було зручно і комфортно, причому – не лише мені. З друзями давно регулярно ходжу до лазні. Зо хотівся ходити з нами також Олексюк. Хоча за станом здоров'я ніби й не варто було та казав, що після неї йому

те даватиметься взнаки. Бо коли є поруч професіонал, котрий так багато знає й уміє, як знав і вмів Іван Степанович, то молодші колеги були, мов за кам'яною стіною. Казали, «раз оперував Олексюк, то далі хіба що до Бога».

Мене з Іваном Степановичем доля звела більше тридцяти років тому. Позналилися на курсах підвищення кваліфікації. Розговорилися і випадково довідався, що якийсь час він ішов по життю разом із Володимиром Івасюком. Разом вони вчилися у школі в Кіцмані, згодом були однокурсниками в медінституті, приятелювали.

Наші ж шляхи тісніше перетнулися, коли працював у травматології ЛШМД, а Іван Степанович саме розпочав діяльність на профільній кафедрі. У справ-

конкурентів. Тому ставив в операційній поруч із собою інтернів і – вчив, аби тільки у них було бажання вчитися. Він був простим, прямим і чесним. Якщо колись сердився, то лише по ділу, через те, наприклад, що хтось невчасно оглянув хворого тощо. Хворі для нього всі були однакові, він не ділив їх на бідних і багатих, не чекав подяки.

Не секрет, що інколи трапляються різного штибу тертя між співробітниками кафедр і лікарями практичної охорони здоров'я. На противагу таким, за вісімнадцять років спільної роботи жодних непорозумінь з Іваном Степановичем не мали, у нього не було й краплі зарозумілості чи зверхності. Працювали з ним як єдиний організм.

Іван Степанович був дуже інтелігентною, порядною люди-

ли їх кожен зі свого боку: медичного або ж технічного. Це виходило дуже органічно і ніби саме по собі. Не влаштували, як тепер модно казати, мозковий штурм. Бувало, просто сиділи, гомоніли, обмінювалися думками і я, приміром, міг на серветці накидати якийсь схематичний малюнок майбутньої розробки, а Іван Степанович тут таки вносив до нього доречні корек-

краще. У нашій компанії чоловіки різних професій і рівня освіти, проте з усіма Іван Степанович знайшов спільну мову й подружився. Його настільки любили, що коли довідалися про передчасну смерть Олексюка, то, не соромлячись показати іншим свої сльози, ці солідні чоловіки за 60 щиро плакали.

Спогади записувала
Анна ГАРГАЛЯ